

Aviendan saavuttaessa kahdennentoista ikävuotensa Kalla ja hänen perheensä muut jäsenet tekivät päätöksensä. Lasta ei hankalan ja pitkän nimen takia sanottu enää Aviendaksi, vaan tätä alettiin kutsua Ayaksi, joka merkitsi haltioiden ikivanhalla muinaiskielellä kuuntelijaa. Ja niin nuoresta haltiasta tuli Aya, luonnon kuuntelija. Aya viihtyi mielellään omissa oloissaan, mikä huolestutti erityisesti Kara Kéliaa, sillä hänen mielestään pikkusiskon olisi kuulunut leikkiä muitten ikäistensä haltialasten kanssa. Mutta tyttö oli kuten äitinsä; luonnon ymmärtäjänä hän viihtyi enimmäkseen yksinään luonnon keskellä sen eläville ja olevaisille puhellen. Tällä ei ollut siis muita ystäviä. Mutta eihän Aya ystäviä kaivannut. Hän kuunteli vain luontoa ja sen sanomaa, ei muuta. Sillä välin uusien maankiertäjien suuri, värikäs ja pääosin vain ihmisistä koostuva joukko vaelsi Calean kaupungin läpi ja maantietä pitkin. Tähän sekalaiseen seurueeseen kuului pääosin kaukaa Valerian itäiseltä saarimaalta saapuneita henkilöitä, joilla kaikilla oli auringon kullanruskeaksi paahtama hipiä, sysimustat hiukset ja tummat silmät (pääosin ruskeat). Siciliana Avrijorna, 12-vuotias pieni orporaukka istui hevosvaunuissa ainoiden eloonjääneiden lähisukulaistensa, serkkujensa Sibylle ja Theodora Avrijornan kanssa. Hän oli aivan yhtä orpo kuin tämäkin, vaikka toisinaan maankiertäjäjoukkoon kuuluvat naiset huolehtivatkin hänestä samalla tavoin kuin muistakin orvoista lapsista. Tyttö ei ollut koskaan tuntenut vanhempiaan, sillä nämä olivat kuolleet heti hänen syntyessään kuten Sibyllen ja Theodorankin. Hän oli kohtalostaan aivan yhtä tietämätön kuin kaksi itseään vanhempaa serkkuaan, mutta tiesi, että hänen elämänsä kulkisi ikuisesti maankiertäjien ja omien maalaisten ja muutamien tuttujen kanssa. Vaikeaselkoisten ja pitkien nimiensä vuoksi maankiertäjäjoukon ihmiset kutsuivat toisiaan aina lempinimillä, jollaisen Sibylle, Theodora ja Sicilianakin olivat saaneet. Sibylleä kutsuttiin Sibiksi ja Theodora Oraksi. Sicilianalla itsellään ei ollut varsinaista kutsumanimeä, sillä monet kutsuivat häntä joko Sissyksi, Sisiksi tai peräti Sysiksi yönmustien hiusten, tumman hipiän ja suurten, mustien silmien tähden. Yleisesti hän oli kuitenkin Sysi omasta mielestään, vaikka vain Sib eli Sibylle kutsui häntä sillä nimellä (harvoin hänkin). Sysi tunsu heräävänsä äkkiä säpsähtäen, kun tunsu jonkun riuhtovan itseään hereille. "Sissy, Sissy, herää! Herää!" hän kuuli jonkun huutavan ja tunnisti riuhtojan ja huutajan heti Oraksi. "Mitä nyt? Enkö saa edes hetkeä nukkua rauhassa, kun sinä tai Sib tulette aina keskeyttämään uneni!" tyttö kivahti, mutta avasi kuitenkin vastahakoisesti silmänsä. Samassa oli Sibkin siinä. "Niitty! Me olemme tulleet Kirotnulle Niitylle, sille tarunomaiselle, jossa käytiin 1400-luvulla ihmisten ja haltioiden välillä suuri taistelu Vérda Fjórnin ja Zemlja Kuvajaisen aikaan!" hän huusi haltioissaan, "katso nyt, Sis!" Sysi katsoi serkkunsa osoittamaan suuntaan ja näki tosiaan, että he olivat viimein koko joukon tavoin pysähtyneet suuren niityn reunaan, jonka edustalla tököttävä kyltti ilmoitti paikan nimen. Hän haukkoi henkeään hämmästyksestä. Sib ja Ora olivat puhuneet totta. He olivat saapuneet Kirotn Niityn reunaan.